

[Rahbæk Møller]

Fru Kirsten Madsen skal jeg også takke for en meget positiv modtagelse af beslutningsforslag nr. B 58.

Beslutningsforslag nr. B 59 havde hun nogle kritiske tanker til, og det er jeg ked af, for det er faktisk nogle af de tanker, jeg lægger meget vægt på, nemlig at der skulle være flertal af udefra kommende i bedømmelsesudvalget – det synes jeg er vigtigt – og at det skal påses, at der ikke er snævre stillingsbekendtgørelser.

Fru Elisabeth Arnold var også positiv, men gjorde en bemærkning om, at vi er centralister, når vi siger, at vi vil stille forslag om, hvordan udvalget skal sammensættes. Jamen sagen er vel, at der skal være standarder. Detaljerede regler synes jeg heller ikke vi skal have, men der skal være standarder. I dag er det jo alt for ofte sådan, at de i universitetspolitik får en stilling gennem instituttet, og så er det instituttet, der kommer med forslag til bedømmelsesudvalget, de besætter selv formandsposten, styrer det i det hele taget, skriver opslaget og sørger for, at hele proceduren er tilrettelagt sådan, at ham den flinke Jens får stillingen, og det er jo det, vi skal væk fra. Det kræver altså, at man stiller nogle regler op, om end ikke nødvendigvis detaljerede regler, hvis man vil sætte sig ud over det.

Jeg vil gerne tilføje, for at man ikke skal tro, jeg mener, forholdene er dårlige alle steder – det er de ikke – at der er institutter, der bestræber sig på at gøre det ordentligt, men der er for mange steder, hvor det ikke sker.

Det er rigtigt, at vi har kvalitetsvurderingsorganer, og det er godt nok, at man en gang imellem evaluerer både forskning og uddannelse, men hvis ikke den daglige kvalitetskontrol fungerer, så fungerer hele systemet ikke, og så hjælper det ikke, at vi en gang hvert femte år konstaterer, om det er godt eller dårligt eller en mellemting.

Fru Merethe Due Jensen var også så positiv, som en ordfører for et regeringsparti kan være, så det skal jeg takke for.

Afslutningsvis vil jeg lige komme med den bemærkning, at det måske nok er betænkeligt, at man spreder mistillid til institutionerne ved at stille forslag om kvalitetsvurdering, for det er jo forskelligt rundt omkring, men på den anden side er bare mistanken om, at der foregår noget, der ikke burde foregå, nok. For sagen er, at forskere jo også er mennesker med hus og hjem osv. Hvis de har fornemmelsen af, at det vigtigste er at lave god forskning, så laver

de god forskning. Hvis de har fornemmelsen af, at det er vigtigere at få venner de rigtige steder, så får de venner de rigtige steder. De regler, vi sætter op, påvirker altså adfærdsmønstret og dermed i sidste ende kvaliteten og udbyttet af den forskning, de udfører.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Blot en enkelt bemærkning til hr. Rahbæk Møller.

Jeg forstår godt bekymringen for indavl, og jeg forstår også bekymringen for nepotisme, altså bekymringen for, at der bliver ansat mennesker, som specielt dette udvalg godt kan lide.

Men jeg vil også advare mod at tro, at man kan lave håndfaste, vandtætte regler herinde, som forhindrer, at den slags sker. Der vil altid være skuffede personer, som ikke får jobbet, som bagefter vil kunne sige: De tog ham eller hende, de kunne lide; de tog ikke mig, selv om jeg er mere kvalificeret. Det er utrolig svært at bedømme, hvem der på fuldstændig ens niveau er kvalificeret i forhold til hinanden. Vi kan aldrig undgå problemer med mennesker, der er skuffede og bagefter siger: De tog nogle, de kunne lide. Vi kan ikke gardere os mod den slags myter eller den slags rygter bagefter, og vi skal ikke tro, vi kan undgå, at bestemte personer bliver ansat, fordi der er nogle, der kan lide dem. Det kan vi ikke undgå ved at lave love herinde.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

De bemærkninger, som fru Elisabeth Arnold nu gjorde, er jeg fuldkommen enig i. Selvfølgelig kan vi aldrig undgå sådan noget, det er et system med mennesker, det er et kaotisk system, hvor der foregår både godt og skidt, og det vil der altid gøre.

Men vi kan stadig væk fastsætte rimelige regler og standarder, der gør, at vi formindsker risikoen for det. Jeg tror heller ikke, vi kan undgå, at der er nogle skuffede mennesker, men vi kan måske påvirke menneskers forestilling om, hvad de skal gøre for at begå sig i dette system, nemlig at de skal lave mere god forskning og mindre dyrkelse af venner. Og hvis vi bare har opnået det, er meget vundet.